

TORONYIRÁNY

XVIII. 27.

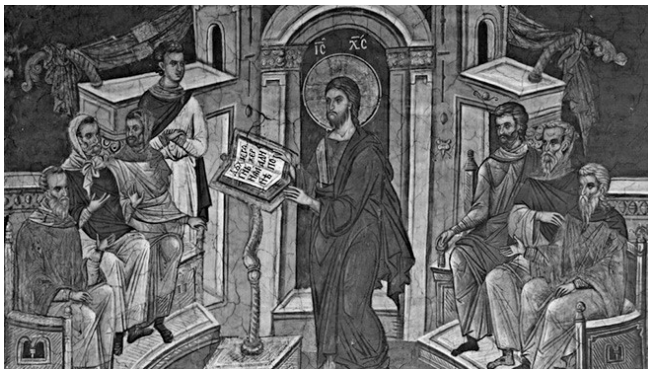
2024. július 7.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 14. vasárnap

Július 11. Szent Benedek apát, Európa fővédőszentje

Min botránkozhattak meg a názáretiek? Biztosan Jézus egyszerű emberségén, természetességén, szegénységén és póztalanságán. Azon, hogy olyan volt, mint ők. Azon, hogy nem teljesítette be fantasztikus álmaikat, újdonságvadászó törekvéseiket, s nem felelt meg sznob lelkületüknek. Az Isten emberben közeledő szeretetén botránkoztak meg, s tulajdonképpen önmagukon, mert nem hittek abban, hogy ember képes a kimondhatatlant közölni, a láthatatlant megmutatni. A teremtett dolgokon botránkoztak, nem tudták felfogni, amit jeleznek: a kegyelmet, s akire utalnak: az Istent. Jézus a megszokott hétköznap, a sablonos élet-szűrkeség volt számukra. „Nem az ács ez?” – kérdezgették. A Messiás nem lehet a hétköznapok fia, nem lehet a jól ismert önmagunk szülőtte. Persze nemcsak a názáretiek gondolkodtak így, hanem sokan mások is, sőt Keresztelő János tanítványai közül is néhányan. Ezért mondta nekik Jézus: „Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.”

Nemde a názáreti ács ez? Nemde az érdekes ember ez? – lehet hallani Jézusról ma is ezt a véleményt. Továbbá: a hívők is épp olyanok, mint a többiek, a papok is csak emberek, az egyház is bűnösökből áll. – Lehetne folytatni a hétköznapi kifogásokat az egyházzal, a kereszténységgel, a vallással szemben. Mert az Isten jelei valóban „megbotránkoztatóan” egyszerűek, s az Isten jelenléte „bosszantóan” közeli és mindennapi dolog, nem alkalmas a csodavárók éhségének kielégítésére. Bizony, az Úr hangja nem a viszkető fülűek élvezetét akarja szolgálni, s nem a szenzációvadászok trófeája akar lenni.

Csanád Béla

Az Imaapostolság szándéka

A betegek lelkipásztori gondozásáért: Imádkozzunk, hogy a betegek kenetének szentsége közvetítse az Úr erejét az abban részesülőknek és szeretteiknek, és egyre inkább az együttérzés és a remény látható jelévé váljon mindenki számára.

A szentmise olvasmányai

- 1. Ez 2,2-5** Ezekiel próféta saját prófétai meghívásának történetére, annak körülményeire tekint vissza.
- 2. 2Kor 12,7-10** Pál apostol Krisztusért kész elszenvadni, megélni minden gyengeséget, nélkülözést és üldöztetést, mert valójában ilyen körülmények között tapasztalja meg Krisztus valódi erejét.
- 3. Mk 6,1-6** Jézus saját városában, Názáretben szembesül az emberek kisztíli hitetlenségével saját személye irányában.

Jézus saját városában

Aki nyomon követte Jézus eddigi útját, már ismeri bölcsességét, és tudja, miről tanít: az Isten országáról, amely különösen is megnyilvánul a betegek, a bűnösök, a tisztátalan lélektől megszállottak, vagyis mindazok felé, akik csak Istenben remélhetnek. Aki figyelte eddigi tevékenységét, azt talán meg sem lepi a „néhány gyógyítás”, amelyet Jézus a názáretiek hitetlensége ellenére kézrátétellel végbevisz. Jézussal együtt inkább azon csodálkozik, hogy ennyi jel után honnan a hitetlenség, amely nem a próféta, hanem a hitetlenek életét teszi tönkre. A rövid elbeszélés bevezető versei után a názáretiek reakcióját, majd Jézus ezzel kapcsolatos megjegyzését, végül az elbeszélő összegzését olvassuk. Az elbeszélő pontosan követi Jézus útját. Aorisztosz igeidővel, vagyis egyszeri eseményt elbeszélve említi, hogy Jézus elhagyta a zsinagóga előjárójával való találkozás helyszínét, valószínűleg Kafarnaum környékét. Ezután viszont átvált a közvetlen, élénk benyomást közvetítő imperfectum historicum igeidőre. A „saját hazájában” van. A patrisz szót talán úgy lehetne fordítani, az „atyai város”, az „atyák földje”. Miután Jézus egyre távolabbi tanító körutakra indult, most haza is látogat. Ez már nem az otthona, de őseinek a lakóhelye. Márk nem nevezi meg a helyet, ahol Jézus tartózkodik, bár Márk is tudja, hogy Jézust „názáretinek” hívják. A jelenet szombati napon történik, mégpedig a zsinagógában. Az időpont és helyzet nagyon hasonlít az első kafarnaumi szombatra. Jézus most is tanít, s az első pillanatban úgy tűnik, hogy az emberek reakciója is nagyon hasonló ahhoz, amit Jézus Kafarnaumban tapasztalhatott. Márk ugyanúgy csodálkozásról beszél, mint az első alkalommal. Az emberek azonban tovább sorolják kérdéseiket, amelyek a következő sorok fényében már nem a csodálat, inkább az elutasítás légkörében születtek. Elismerik Jézus bölcsességét, de másnak tulajdonítják azt. A keze által „erőmegnyilvánulások” történtek, de neki szerintük nincs „hatalma”, mindezt biztosan máshonnan kapta.

A názáretiek szerint ez a bölcsesség és erő nem eredhet Istentől, ahogy azt az elbeszélő az előző jelenetekben sorra bizonyította, hanem csak valami más, esetleg gonosz erőtől. Az a vád rémlik fel újra, kimondatlanul, amely a 3,22-ben már elhangzott. Ugyanakkor felsejlik a 11,28 is, ahol majd a jeruzsálemi előljárók kérdezik Jézust hatalmának eredetéről. A 3. verna inkábbja a gyanakvó, sőt előítéleteket megfogalmazó kérdések sorát. A názáretiek szerint Jézus nem több, mint egy mesterember. A tektón szó olyasféle mesterembert jelent, aki az építkezéssel kapcsolatos többféle munkát el tud végezni – ács, építőmester, kőfaragó egy személyben. A mindennapi munkát a hellenista világ nem becsülte sokra, s a zsidó bölcsességi irodalom kései korszakában is tanúi vagyunk, hogy a munka inkábbja a gond és a fáradság, mint az öröm forrása. Már Kelszosz, a II. században, nevetségesnek tartotta, hogy kétkezi munkás alapította a kereszténységet. Arra, hogy Jézus osztozott a názáretiek szegénységében és munkás hétköznapijaiban, a keresztény hagyomány inkábbja az ő „hasonlóságának” részeként tekintett (vö. Fil 2,7; Zsid 4,15). A következő megjegyzés szerint a názáretiek Jézus anyját is ismerik. A „Mária fia” megnevezés kissé szokatlan, hiszen a fiúkat szinte mindig apjuk után nevezték meg. Viszont Josephus Flaviusnál találunk hasonló példákat, sőt magánál Márknál is (15,40). A sajátos kifejezés mindenképpen különleges kapcsolatra utal Mária és Jézus között, bárhogya is gondolkodtak erről a názáretiek. Ha egyesek esetleg még jogtalan gyermeknek tarották is Jézust, s ezért gúnynak szánták kijelentésüket, akkor is világos, hogy származásában valami rendkívülit láttak, bár annak egész igazságát nem ismerhették. A szöveg továbbá fiútestvérekről beszél, akiknek a nevét is felsorolja, és nővéreket is említ, de név nélkül. A fiúk neve kivétel nélkül a pátriárkai történetekből származik, ezért egyesek vallásos zsidó családot, sőt esetleg a vallási-nemzeti hagyományaira kifejezetten büszke családot sejtenek bennük. A fiúk nevei olyan sorrendben szerepelnek, amely megfelel az ősegyházban és az Újszövetségben játszott szerepüknek. Jakab, az Úr testvére volt a jeruzsálemi gyülekezet vezetője. József esetleg azonos azzal, akinek a neve a keresztre feszítés elbeszélésében fordul elő újra (15,40.47). Júdás csak Máté párhuzamos elbeszélésében, valamint esetleg a neki tulajdonított levél szerzőjeként ismert. Az itt említett Simon az Újszövetség egyéb helyein nem szerepel. A 4. verstől Jézus reakciójáról olvashatunk. Közmondásszerű igazsággal válaszol. Sorsában Isten prófétáihoz csatlakozik, tehát nem mond le küldetéséről. A próféta sorsa ugyanis az Ószövetség szerint gyakran az elutasítás. Az atimosz „megvetett” szót az Iz 53,3 változatában is megtaláljuk, a szenvedő szolgáról szóló negyedik énekben („megvetett volt, utolsó az emberek között, a fájdalmak férfija, aki tudta, mi a szenvedés”). Jézusnak ezt a mondását kissé más és más formában, de több különböző újszövetségi forrás is megőrizte. Márk ugyan nem egészíti ki külön beszéddel Jézus visszautasításának tapasztalatát, mint Lukács teszi. A visszautasított próféta, illetve a szenvedő szolga alakja mégis befolyásolja, amikor Jézusra tekint. A jelenetet az evangélista újabb kiegészítése és Jézussal kapcsolatos megjegyzése fejezi be. Jézus nem tud csodát tenni, és csodálkozik. Hatalma itt, Názáretben, a hitetlenség miatt nem érvényesül. Ahogya az elvetett magnak jó földre van szüksége, úgy Jézus hatalmának, hogya érvényesüljön, az emberek hitére. Csak ott tehet csodát, ahol hitet talál. Hitre pedig senkit sem kényszerít. Az elbeszélő csak kevesekről beszél, akiket Jézus újra kézzel való gyógyít meg. Átvesszi a názáretiek ajkán idézett „erő” (dünamisz) szót, és nevének nevezi a „hitetlenséget” (apisztia). Márk nem Jézus hatalmát látja fogyni. Inkább olyan képpel fejezi be elbeszélésének ezt a részletét, amely jelzi: Jézus a növekvő elutasítás ellenére tart ki Isten országának terjesztésében.

Martos Levente

Nem leszek ideges! (7.)

Első rész

Jellemismeret

Az igazság megszabadít benneteket. (Jn 8,32)

A kolerikus ember

A kolerikus nevelése azért olyan nehéz, mert a kolerikus embernek senki sem imponál. A hűvös kolerikus soha nem tud beskatulyázott énye alól felszabadulni; a forró kolerikus helyzete könnyebb, mert mohóságával többet botránkoztat, s így könnyebben fejlődik ki benne a büntudat, mely minden kegyelem előfeltétele. A hűvös kolerikus minden érzelmes hangulat ellensége; tiszta észembernek tartja magát, mert gondolkodóképességét nem gátolják a forró érzelmek. De éppen ez a hűvös józanság tartja távol a szeretettől és a jóságtól; szemében a szeretet és jóság érzelmes valami.

Ha a kolerikust vallásos nevelésben akarjuk részesíteni, a vallás célját és lényegét, vagyis az Isten akaratával szembeni odaadást, s az embertársak iránti szívjószágot kell eléje tárni; mindkettőhöz kevés az érzéke. Hassunk oda, hogya a szeretet elleni bűnökben ismerje fel önmagát; vizsgálja meg önmagát szeretetlen gondolatai, kemény ítéletei és szavai tekintetében; ezek fő bűnei. A kolerikus túl sokat gondol önmagára és túl keveset Istenre és embertársaira.

Meg kell tanítani az Istennel való szerető érintkezésre; csak ez mentheti meg őt. A kolerikus igazságosságért, igazságért, szépségért száll síkra; meg kell mutatni neki, hogya az igazi igazságosság a felebarátainkkal szembeni irgalmasságban éri el tetőfokát, s hogya nincs nagyobb igazságtalanság szeretetlen ítélkezéseinél. Vegyen példát Istenről és enyhén, résztvevően viselkedjék azokkal szemben, akik hibáznak. A szeretet híján való igazság keménység; a legnagyobb szépség a jószág, a jószívűség.

A kolerikus ember harcrakész. Ne vegyük ki kezéből a fejszét, de mutassuk meg neki önző lényének kiaszott fáját; bátran lesújthat rá. Dicsőség, hírnév, tekintély a nagy cselekedetek mozgatói. Ám cselekedjék a kolerikus nagy dolgokat, ám roppanjon össze a kitüntetések súlya alatt feltéve, hogya az Isten – és a felebaráti szeretet fájáról, s nem az önzés és önkeresés fájáról szakítja le azokat. Hagyjuk meg becsvágyát, ha az alacsonyságok és közönséges dolgok ellen védi meg őt. Gögös, és ismeri kiválóságait; de mi az ember, ha nincs benne öntudat? Mutassuk meg a kolerikusnak az igazságot, mutassunk rá jó tulajdonságai mellett lényének árnyoldalaira is: göggyére, makacsságára, érzéketlenségére. Kedélyvilágának keménysége, ítéleteinek kicsinyessége, a mások lenézése, a megszólás, az önzés, a részvétlenség, a fölényeskedés, az Istennel, előljáróival és embertársaival szembeni tiszteletlensége. A kolerikus embert felemészti becsvágyának tüze; tüzelőül adjuk neki a maga igazi képét, hadd eméssze fel magát alázatban s mások szolgálatában. Első akar lenni; legyen az Krisztus szavai szerint: aki első akar lenni, legyen mindenki szolgája. Saját érdekeiért készségesen feláldoz másokat; áldozza fel magát ugyanilyen nagylelkűen másokért.

A kolerikusnak világos célokra és elvekre van szüksége. A szolgáló szeretet mély alázata, az engedelmisség és a felebaráti szeretet tiszteletben tartása menti meg őt.

Dicséret, hízélgés, siker és elismerés végzetévé válik, a kereszt szeretete gyógyulásává. Túlon túl nagy önbizalmának össze kell törnie, akár úgy, hogy hibái, ostobaságai által válik lehetetlenné, akár úgy, hogy erős tekintéllyel kerül szembe, aki hatással van reá. Senki sem áll annyira ellent a kegyelemnek, mint a túlzottan öntudatos kolerikus és senkit sem lehet képmutató jámborságából nehezebben kigyógyítani, mint a hűvös, zárkózott kolerikust, aki olyan sima, mint a kígyó, s aki saját szemében sohasem követ el hibát.

A melankolikus ember

Vannak jó adottságú melankolikusok. Senki sem akar melankolikus lenni, mert ezalatt általában ennek az alapirányzatnak kinövésait és árnyoldalait értik. Pedig a melankolikus vérmérséklet a leggazdagabb a három között. A melankolikus ember kedélyvilága mély és gazdag. Érzelmei, bár nehezebben mozdulnak meg, mint a más vérmérsékletű embereké, de mélyebbre hatolnak, tartósak és hevesek. Amit gondol azt is érzi.

Mint ahogy lassan és mélyen érez, úgy lassan és a dolgok mélyéig hatolóan gondolkodik. Közben megéli, amit gondol, az élmény megmozgatja, megrázza. Túl sok benne az érzélem, s ezért nehezen jut el az elhatározásig, míg a kolerikus gyorsan határozza el magát. Ideáljai magasak; Isten és az örökkévalóság, a jók legjava, a szép dolgok legszebbike. De mert a föld és a testiség súlya lefelé húzza, sohasem éri el egészen eszményeit, s ezért lelke mélyen fájdalmas és mindvégig vágyakozó.

A melankolikus mélyen elgondolkodik, kedélyvilága vallásos és jámborságra hajlamos. Szívesen és sokat imádkozik, akkor is ha ennek egyéb kötelességei károkat vallanak. A földi dolgokat szemlélvén az örökkévaló dolgokra gondol. A földön jár, de az ég után vágyakozik. Sok benne a vallásos érzélem. Jámborsága lágy, érzelmes, de kegyelem nélkül visszariad az áldozattól, mert a melankolikus ember könnyen elveszti a bátorságát, ha keresztet vagy szenvedést kell vállalnia; elkeseredik Istennel és az emberekkel szemben. Nincs benne bizalom; a bizalmatlanság egyik adottsága. Ha valaki az Istennel való bensőséges érintkezésre bírja őt, Isten akaratát keresi és nyugtalan, hajszólt kedélyvilága megérzi a kegyelmi hatásokat, a benne való békét és jelenlétének örömet. Lágy és gazdag kedélyvilágának kimondhatatlanul jót tesz az Istennel való érintkezés.

A melankolikus örömet leli az erkölcsi jóban, de nincs benne áldozatkészség; szívesen panaszkodik, könnyen elveszti bátorságát, de annál szívósabban tör célja felé, ha egyszer a helyes útra lépett. Erős érzéke van a rend és jog iránt, mélyen átérzi a kötelességet, szépséget, jóságot, szeretetet, de ugyanilyen mélyen érzi a bűnt, a jogtalanságot, a rendetlenséget, a csúnyát. Eszményei túlmennek a középszerűen, s ezért a hibákban az eszmény megsértését látja és túl erősen érzi azokat. Ez sokszor boldogtalanná teszi, sőt gyakran végzetévé válik. Ez a vérmérséklet adja a legmélyebb bölcselőket, a legnagyobb költőket, művészeket, feltalálókat, törvényhozókat, mindeneke előtt azonban a hívó férfiakat, a szenteket. A melankolikus ember kedélyvilága lehet gazdag, sok lehet benne a jószívűség, s a mások bajával való együttérzés. Ha lelke befogadta a kegyelmet és megtalálta Istensbe vetett hitét, szívesen hoz áldozatot, s az emberiség jótévőjévé válik.

(Folyt. köv.)

Josef Massmann

Vasárnapi jegyzet

Praesentia - jelenlét

Középkor, a kolostor padlatából valót. Már csak a magas fű jelzi a lelassult időt, mely sehogyan sem akarja előadni az itteni titkokat, s a hajdan sűrű lombosított fa alatt gyakorta üldögélő, a nyárban is ide gyalogoló tudós, író, papot, püspököt mindenképpen elfelejtette, akinek benső földje volt ez a historikus „öböl”, és a fa alatt – mint titkára följegyezte – csak ennyit mondott: Praesentia - Jelenlét. Ki másra gondolhatott a püspök, mint a csillagok, fák teremtőjére, akinek valóságüzenetét mindig a legjobbkor mondta ki...

Jómagam is e hanyatló órában, amikor jobban érzem a rám csapó vénséget és tudom, nem sokára rám tekintenek a csillagok vasalt fényei, melyek a viharos délutántól és a nap tűzétől lesznek éjszakára fényesebbek, még inkább egy ki nem mondott jelenlétnek vagyok „áldozára”. A hegy az oltár itt Piliisszentkereszt fölött, s a püspök: Prohászka Ottokár. Ballagdal velem szemben a kitaposott ösvényen. Kullancsvészélyt nem jelez (pedig ő is ismerte a kor mára sem változó kullancsait), de az erdős völgy hétszáz évvel ezelőtti szépségéről kezd beszélni. Idevetődött hullámok mormolását emlegeti (mikor borított itt mindent az östenger), és azt kérdezi: csak passzióból járkálok erre, vagy többet akarok? A kiránduló, a tájjáró is a vándorok testvére. Sőt, társulatak tagja, ami többet jelent egészséges levegőszippantásnál, izomlazításnál. A Jelenlét végtelen jelző fogalmában összekötődnek kövek és csillagok, felhők és fák árnyai, és ha lábunk az ösvényt követi – kövek közt jár – el ne feledkezzünk: a hegynek is magasabban – szálló egék csöndjében – az a másik út egyszer a lentivel találkozik. Ez lenne hát vándorlásunk célja: folyton a fentiek keresése. Megvillan előttem a várhegyi kupola, majd katedrális homlokzata a Duna felől, rajta (kopott) aranyozott betűk. Ezek is a föntiekre próbálják felhívni a lent járók kóbor tekintetét. Egy város és egy hegy magaslat szentélyértelmezéssel tölt el, s amikor igazán föleszmélek: mi lehet az oka egy ilyen álomtalálkozásnak, azok az időszerűségek lépnek elő, melyek keserű pirulaként rontják a jó ízt, a gyönyörködést a hanyatló nap órájában. Csak ennyit kérdezek a püspöktől: hová lett korunkból a fogalom: Jelenlét, amikor világszerte panaszkodnak a kihűlő érzések, a közömbösség jégcsarnokai miatt. Emlékszik? Már leírtam 1927-ben: ha valaha, most lenne szükség a meglelkesített meglátásokra, a benső érzésekre. Egész Magyarországnak, minden hegy-völgynek, minden romnak, várnak és városnak, minden talpalatnyi földnek meg kellene elevenednie és lelkünkben feltámasztó erővé válnia! A lelkekben föltámadt Magyarország támasztaná csak föl, csak az állíthatná talpra az igazi Magyarországot!

Hallgatom a határozott hangot, látom a püspököt egyre följebb emelkedni – túl a maga korán, és semmit sem vesztető hangsúlyával megérkezni korom hűlt érdek-valóságába. Próbálok bemérni szelek országútját, „hol a jelszekér, a holt csillag átszalad”. A mostanában kiténtetett olasz, a Duna írója: Claudio Magris, szomorúan magyar könyvfejezetében az egyik kérdés ez: vajon lehet-e jobbra várni? Azt válaszolja, hogy ugyanezt kérdezik az iskolások történelemórán (ha kérdezik!), s annak kapcsán, hogy a Habsburgok leverték Rákóczi fejedelem szabadságharcát, az oroszok ötvenhatot, de erről gondolkodott – költői nyelven – Déry Tibor, és ezt kerülgette Kádár János is, aki persze a magyarság egész veszteségsorozatát a múltra kente, a jelenhez semmi köze. És akkor ma mi van? – kérdezhetem a megszokott mondattal. Annyit fújták már itt a dialektikát – mondja Ottokár püspök –, hogy tényleg mindenki elhiszi: csak azok élhetnek meg, akik „szétszedik” a fogalmat – a gyakorlat (pragmatizmus) javára, akik mindent a pénzuralomnak vetnek alá, s hiába kötetnek megállapodások nemzetek között is, semmi közük ahhoz a realitáshoz, amely szavakká (fecsegéssé) vékonyítja az ember kövek és csillagok közé szőtt vágyait, s magát az igazságosságot. Akik ebben a kolostorban éltek hajdan – s a fülépte oszlopcsonkokra mutat –, nem a fogalmak akrobatái voltak, hanem a tisztességes akarásnak megvalósítói. A szentség kialakítói akartak lenni, világuk – ott bent, a kázmzásjuk alatt – olyan volt, mint az itteni erdő: tele realitással és – titokzatossággal. Nekik nem csupán szót jelentett a „tüzes szeretet”. Nekem mindig ez imponált, és ha nézem az előttem magasodó bérci tetőket, innen a távot, megérezem a Jelenlét örömet, azt, ami a táj/tájak „szövétsége”, mondjuk Pesthidegkút gercsei középkori kis templomától az emlegetett várhegyi katedrálisig, Magyarországi főtemplomáig képvisel. Fogadja el: amit e tájak képviselnek tornyaikkal, egyszerű és nagyszerű szentélyeikkel, az fogalmak nélkül megvan ennek a századnak léteződéskéiben is, mert az embert, akit a Teremtő a maga hasonlatosságára teremtett – szeretetből teremtette. Jó ez a „filozófia”, amely a legújabb keresztény gondolkozáshoz tartozik: Isten a szeretet örök Döntése, tehát a szóé, tehát a kérésé, tehát talán a szenvedésé. Higgye el, a szeretetnek nincs szüksége hatalomra, mely saját törvényt diktál. Zizegni kezdett az erdő, indulnom kellett, majd otthon várok a csillagkeltésre.

† Tóth Sándor

hírek információk

A Belvárosi Plébániai Hivatal július és augusztus hónapokban csak hétfőn és pénteken 8-tól 12 óráig, valamint szerdán 14-től 16 óráig tart nyitva. A plébánia papjai - amennyiben hívják őket - szívesen meglátogatják a gyónni és áldozni kívánó ágyhoz kötött betegeket, illetve az elsöpéntekes betegeket. A klinikákon fekvő hozzátartozókhoz is bármikor hívhatók a lelkipásztorok, ha a beteg azt kéri. Az igények a plébánia honlapján szereplő telefonszámon jelezhetők.

Az ÁGOTA Közösség első alkalommal szervezte meg az Óvd a természetet! – Természetvédelmi Tűzok Tábort, a Kiskunsági Nemzeti Parkkal folytatott másfél éves együttműködés részeként. Több mint 30, nevelőszülőnél élő gyermek érkezett a táborba Veszprém vármegyéből, ahol élménnyel és tudással gazdagodtak a 7 és 13 év közötti gyermekek.

A sajátos nevelési igényű (SNI) gyermekeknek és nevelőszüleinek második alkalommal került megrendezésre a MANÓ tábor, amelynek célja az volt, hogy csodálatos nyári élményekkel ajándékozzák meg azokat a gyerekeket, akik sajátos nevelési igényeik miatt más táborokban nem tudnak részt venni.

Az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia által kínált nyáresti kulturális programok következő előadására július 11-én, csütörtökön 19 órakor kerül sor. A vendégek zenés áhítaton vehetnek részt Orcsik Sándor szervezésében, aki közreműködőként is részt vesz az előadáson a plébánia nagytermében.

A Gál Ferenc Egyetem szegedi Teológiai Kara augusztus 25-ig várja a jelentkezőket az alábbi, államilag elismert hitéleti szakokra: katekéta-lelkipásztori munkatárs, katolikus teológus, hittanár-nevelőtanár, pasztorális tanácsadás és szervezetfejlesztés, katolikus egyház- és művelődéstörténet. Közvetlen a jelentkezés, belső alkalmassági felvételi lesz, a hitéleti mesterképzésekre bármilyen alapidplomával lehet jelentkezni. Ösztöndíjas vagy alacsony díjas képzések, külföldi ösztöndíjak, keresztény közösség, személyes vezetés, nyelvvizsga lehetősége várja a katolikus fiatalokat és diplomásokat. Jelentkezni az egyetem honlapján (gfe.hu) lehet.

Július 17-én, szerdán 19 órától Méhes Balázs orgonaművész hangversenyét hallgathatják meg az érdeklődők a Dómban. A belépés ingyenes, mindenkit szeretettel várnak. A koncert műsora és a sorozat további koncertjeinek időpontja a domorgona.hu honlapon tekinthető meg.

Alkalmazott muzeológus szakirányú továbbképzésre várja a jelentkezőket a Gál Ferenc Egyetem augusztus 15-ig. A GFE 2024. szeptemberi indulással hirdeti meg a 2 féléves szakirányú továbbképzését levelező képzési formában. A gyakorlatorientált bölcsészeti és szakmai képzés a szentesi Koszta József Múzeummal együttműködésben indul el, ahol a gyakorlati órák nagy részét tartják majd. Az önköltséges finanszírozású képzés a GFE szegedi Teológiai Karán kerül meghirdetésre. Jelentkezni az egyetem honlapján (gfe.hu) lehet.

Felvételt hirdet a Szegedi Keresztény Roma Szakkollégium a 2024/2025-ös tanévre a szegedi felsőoktatási intézmények bármely szakára jelentkező, vagy már ott tanuló hallgatók számára. A roma és nem roma fiatalok keresztény értékek mentén szerveződő szakmai közössége színes tanulmányi programokkal, fiatalos közösségi élettel, idegennyelv-oktatással, tehetséggondozással és ösztöndíj lehetőséggel várja a diákokat. Jelentkezni a szkrsz.hu oldalon az online felület kitöltésével lehet. További tájékoztatás a titkarsag@szkrsz.hu e-mail címen, valamint a +36-20-450-4533-as telefonszámon kérhető.

A Szegedi Szabadtéri Játékok bármely előadására szóló jegy bemutatásával 15% kedvezménnyel vásárolható belépő a Szegedi Dóm Látogatóközpont népszerű programjára, a toronylátogatásra.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
 Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
 Cserny Szilvia, Karsai Örs,
 † Tóth Sándor
 Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.